

Arrest

nr. 98 366 van 5 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat F. GELEYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op X in X geboren. U bent een soenniet van Arabisch origine. In uw vroege kinderjaren hebt u in Atayfiya gewoond. Reeds op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar Jamia. In 1999 bent u afgestudeerd als tandarts. Tot 2000 liep u stage in het centrum voor tandheelkunde te Karama. Nadien hebt u vijf maanden militaire dienst gedaan. In juli 2002 werd u aangesteld als tandarts in de gezondheidsdienst van de provincie Salahaddin. In februari 2003 hebt u gedurende een periode uw werk stopgezet omwille van de naderende oorlog. In juli 2003 pikte u uw werk in Salahaddin terug op. In september 2005 werd

u aangesteld bij de gezondheidsdienst van Al Karch te Khadamiya. Vanaf november 2006 bent u een periode thuis gebleven omwille van het toen heersende sektarische geweld. Vanaf januari 2007 werkte u in het centrum voor tandheelkunde in Hay Al Adil. Op 7 augustus 2011 kwam een persoon langs op uw werkplaats en vroeg u uw werk daar stop te zetten. Hij gaf u hiervoor 48 uur de tijd. U gaf geen gehoor aan deze eis. Op 11 augustus 2011 werd het centrum waar u werkte beschoten. Hierna zette u uw werkzaamheden stop. In de week volgend op de beschieting passeerde volgens uw burendrie keer een verdachte auto in uw straat. De personen in de wagen keken richting uw huis. Op 20 maart 2012 vertrok u uit Jamia naar Mosul. Op 25 maart 2012 verliet u Irak en op 4 april 2012 kwam u in België aan waar u diezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (dd. 25/4/'89), twee badges van de tandartsenvakbond, uw vakbondsboekje, uw muurdiploma, een overzicht van uw behaalde resultaten in het Arabisch en in het Engels, een attest van de vakbond, uw verklaring van bij de politie, een bewijs dat u werkzaam was in het centrum voor tandheelkunde te Adil en de envelop waarin uw documenten werden verstuurd. Tevens legt u kopieën voor van internetsites in verband met de situatie van dokters in Irak.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de status van **vluchteling niet kan toekennen**. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u betrekkelijk **vaag** blijft wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo geeft u aan niet te weten hoe de persoon die in uw praktijk langskwam heette, noch tot welke organisatie hij zou kunnen behoren. U hebt er bovendien geen idee van met hoeveel de schutters waren, noch of ze specifieke kenmerken zoals maskers of uniformen droegen, noch tot welke organisatie ze behoorden. Daarenboven weet u niet met zekerheid of er schade was aan andere gebouwen door de beschieting, u weet zelfs niet zeker of de schutters in het gebouw zelf kwamen of niet. Ook hebt u geen idee waarom u precies door hen geïsoleerd werd of waarom ze eisten dat u uw werk zou stopzetten. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u niets hebt gedaan om meer over de daders te weten te komen. Zo hebt u zelfs niet rondgevraagd bij mensen uit de buurt of zij iets gezien hadden (CGVS p.11-13). Een dergelijke laconieke houding en vage verklaringen doen afbreuk aan de ernst van uw vrees.

Voorts verklaart u dat de persoon die bij uw werkplaats langskwam eiste uw werk als tandarts bij het tandheelkundig centrum in Adil te verlaten. Sinds 11 augustus 2011 hebt u uw werk verlaten (CGVS p.6). **Hierbij kan dus vastgesteld worden dat u daadwerkelijk tegemoet gekomen bent aan de eis van deze persoon en is er geen enkele reden meer waarom u nog zou worden vervolgd, te meer er uit uw verklaringen blijkt dat het opzeggen van uw werk de enige eis was die aan u werd gesteld** (CGVS p.13). Bovendien bleef u na de vermeende beschieting nog gedurende een half jaar in uw huis in Jamia wonen, zonder dat er verder nog iets gebeurde (CGVS p.2, 15). Het enige waarvan u melding maakt na de beschieting is dat uw burendrie keer een verdachte wagen in de buurt van uw huis zouden hebben gezien. Het enige dat toen gebeurde is dat de personen in de wagen richting uw huis keken, verder niets. De laatste keer dat dit plaatsvond dateert bovendien reeds van een week na de beschieting. Nadien heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die het centrum beschoten. U hebt hier trouwens ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.13). Dit is allerminst een aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Temeer daar de persoon die bij u langskwam uw adres vermeldde, hij wist dus waar u woonde (CGVS p.11).

Ten slotte wees u tevens op de algemene onveilige situatie in Irak. Hiermee toont u evenwel geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dat u wel persoonlijk zou worden vervolgd, kan u zoals hierboven werd gesteld niet aannemelijk maken. Bovendien ondervond niemand van uw familie, die momenteel nog op hetzelfde adres verblijven waar u ook woonde, persoonlijk problemen (CGVS p.3-4). Dit is te meer een bevestiging van het feit dat u **actueel niet hoeft te vrezen** voor vervolging.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele nationaliteitsbewijs (dd. 25/4/89), twee badges van de tandartsenvakbond, uw vakbondsboekje, uw muurdiploma, een overzicht van uw behaalde resultaten in het Arabisch en in het Engels, een attest van de vakbond en een bewijs dat u werkzaam was in het centrum voor tandheelkunde te Adil en de envelop waarin uw documenten werden verstuurd. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en beroep, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. Wat uw verklaring bij de politie betreft kunnen vragen gesteld worden bij de echtheid hiervan. Er is immers met het blote oog te zien dat de stempels afgeprint zijn en dat deze dus niet als authentiek kan worden beschouwd. Dit document kan dus niet aanzien worden als een bewijsstuk voor uw vermeende vervolgingsfeiten. Ook de kopieën van de internetsites in verband met de situatie van dokters in Irak

kunnen hiertoe niet dienen. Deze handelen immers over de algemene situatie van dokters in Irak, maar zeggen niets over uw persoonlijke problemen (CGVS p.11).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing onderwerpt aan een inhoudelijk onderzoek.

Wat de vervolgingen en bedreigingen betreft waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest merkt hij op dat hij steeds gepreciseerd heeft de daders niet gezien te hebben. Hij kan enkel beschrijven wat hij gehoord heeft en wat hij zelf opgemerkt heeft. Hij beweert dat van een persoon in zijn situatie niet verwacht kan worden dat hij zoveel mogelijk informatie verzamelt over de daders van de aanval. Hij wijst ook op het feit dat hij klacht heeft neergelegd bij de politie. Verzoeker poneert dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de situatie die momenteel heerst in Irak ten aanzien van artsen. Hij heeft dit tijdens het gehoor meermaals proberen uitleggen maar men wou er niet naar luisteren, aldus verzoeker. Hij citeert een gedeelte van het gehoorverslag waaruit zou blijken dat hij “een lijst van informatie” gegeven heeft over de gebeurtenissen.

Aangaande het gegeven dat verzoeker niet weet door wie hij geïdendeerd wordt wijst hij opnieuw naar het gegeven dat artsen in Irak momenteel het doelwit zijn van militieën. Hij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken C1, C2 en naar stuk C16. Tevens verwijst hij naar andere dokters die vermoord werden en die met hem gestudeerd hebben. Hij besluit dat dit fenomeen reeds eerder de vlucht van vele artsen uit Irak teweeg gebracht heeft en dat het niet is omdat hij zijn werk heeft stopgezet dat hij geen doelwit meer zou zijn van vervolgingen omdat hij nog steeds een academisch profiel heeft.

Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker nagelaten heeft zich bij bureaus te informeren over de beschieting en hij nog zes maanden thuis bleef wonen beweert verzoeker dat het niet mogelijk was informatie in te winnen bij de bureaus omwille van het angstklimaat waarin de hele wijk zich bevond. Bovendien heeft hij zich tijdens zijn verblijf in zijn woning zo discreet mogelijk gedragen. Hij kon Irak niet verlaten want hij had het geld niet. En de smokkelaar diende de reis uit te stellen. Hij voelde zich bovendien nog bedreigd omwille van het onbekend voertuig dat drie maal bij zijn woning langsreed. Hij verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Zijn familie heeft geen problemen ondervonden aangezien zij geen academische profiel hebben. Verzoeker verwijst naar zijn klachtneerlegging bij de politie daags na de aanval en meent dat dit een bewijs is van zijn vrees op een dodenlijst te zullen staan. Hij stelt dat het een origineel document betreft en “hij geen invloed had op hetgeen men hem gaf”.

Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van de problemen die hij heeft gekend. Er zijn volgens verzoeker voldoende elementen aanwezig om te oordelen dat het relaas wel geloofwaardig is. Verzoeker voert voorts aan dat er in het kader van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag van Genève in zijn hoofde een politieke overtuiging bestaat, doordat hij werkt in een publieke instelling en klacht heeft neergelegd. Verzoeker meent dan ook verbonden te zijn met de sociale groep van personen die werken in de medische sector. Verzoeker stelt tevens dat men voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met de omstandigheden en eigenheden aan elke situatie, de leeftijd en het opleidingsniveau, evenals trauma's. Verzoeker citeert uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn geboorteland het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen enerzijds, en om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de analyse van de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad, zoals weergegeven in de SRB die aan het administratieve dossier werd gevoegd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende persartikelen toe dewelke melding maken van een stijging van het aantal aanslagen die plaatsvonden in

Bagdad de laatste maanden, evenals een document van Amnesty International waaruit blijkt dat het geweld zeer sterk is toegenomen sinds het vertrek van de laatste Amerikaanse troepen uit Irak op datum van 20 december 2011. De tabel afkomstig van het Iraq Body Count Project geeft niet met nauwkeurigheid de situatie in Bagdad weer. Verzoeker wijst eveneens op een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder het arrest Elgafaji waarin criteria worden geopperd die kunnen gebruikt worden teneinde de intensiteit van een conflict vast te stellen en te weten of men gezien de situatie in het land door het simpele feit er aanwezig te zijn, een reëel risico loopt om behandeling te ondergaan zoals deze ingeroepen door artikel 3 EVRM. Verzoeker besluit dat, rekening houdende met de verschillende persartikelen neergelegd bij het verzoekschrift die getuigen van geweld dat in Bagdad woedt, de tabel die het aantal slachtoffers telt en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in Bagdad sinds het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld in Bagdad van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Bagdad het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Tenslotte verwijst verzoeker nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de betrokkene eveneens dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd.

Verzoeker citeert nog uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin aan een Iraakees militair de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aangezien hij behoorde tot het Iraakse leger. Volgens verzoeker werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aangezien de militair behoorde tot een sociale groep die het voorwerp is van systematische vervolging. Verzoeker voert aan tot de sociale groep te behoren van mensen die geneeskunde uitoefenen en die werkzaam zijn in de gezondheidssector. Dit werd niet in vraag gesteld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bovendien brengt verzoeker zijn diploma's bij die aantonen dat hij werkelijk tandarts is. Verzoeker legt een reeks documenten neer die de situatie aantonen van artsen in Irak en waaruit blijkt dat artsen actueel dagelijks het doelwit zijn van aanslagen.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: de vragenlijst van 4 april 2012, het gehoorverslag van 11 mei 2012, de klacht neergelegd door verzoeker bij de politie, badge, diploma, lijsten van incidenten van de website Iraq Body Count, een verslag van Human Rights Watch, een artikel van Amnesty International, een aantal documenten omtrent de veiligheidssituatie in Irak en een aantal documenten omtrent de situatie in Irak voor artsen en academici.

Per brief van 26 december 2012 bezorgt verzoeker de Raad nog een aantal documenten omtrent de veiligheidssituatie in Irak en een aantal documenten omtrent de situatie in Irak voor artsen en academici.

Per brief van 15 januari 2013 bezorgt verzoeker de Raad een uittreksel van het rapport "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012.

Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer: twee persartikelen vergezeld van een vertaling omtrent de situatie van artsen in Irak.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij in de tandartsenpraktijk daadwerkelijk bedreigd en beschoten is geweest. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker nooit enige inspanning heeft gedaan om na de beschieting meer informatie desbetreffend te weten te komen. Zo verklaart verzoeker op de vraag of er

ook schade was aan andere gebouwen *“Ik heb zelfs niets gezien. Ik denk van niet. Het was geen explosie eigenlijk”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker verklaart tevens niet te hebben rondgevraagd in de buurt naar mensen die wel iets hadden gezien en geeft als verklaring dat gezien de aanvallers onbekend zijn verzoeker niet weet naar wie hij moet vragen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Ook op de vraag of hij later nog heeft geïnformeerd of iemand nog iets van de personen die hem bedreigd/beschoten hebben gehoord of gezien zou hebben, antwoordt verzoeker ontkennend en stelt hij dat *“die mensen onbekend (zijn), mensen weten niets over hen”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Verzoeker vernam ook later van zijn vader dat de bewaker aan zijn arm gewond was geraakt en dat zijn vader dit te weten kwam door *“de gezegden van mensen”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 12).

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer over het gebeuren te weten te komen. Aangezien verzoeker van zijn vader vernam dat er een bewaker gewond was geraakt en dat hij dit had via *“de gezegden van de mensen”*, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker de mogelijkheid had om meer te weten te komen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geen verdere vragen heeft gesteld. Verzoeker verschuilt zich achter het gegeven dat hijzelf niets gezien heeft, doch er is niets wat hem er zou van weerhouden hebben om bij andere mensen, bijvoorbeeld buurtbewoners, te gaan navragen of zij iets of iemand zouden gezien hebben of minstens aan iemand van zijn familie te vragen om dit voor hem te doen. De verklaring dat het om onbekenden gaat en dat de mensen niets over hen weten is slechts een speculatieve bewering van verzoeker, die geenszins kan overtuigen. De Raad stelt zich de vraag hoe verzoeker overigens kan weten dat het ook voor de buurtbewoners om onbekenden gaat en dat zij niets zouden hebben gezien en hem niets zouden kunnen vertellen. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker ook over zijn collega's, behalve collega K., die eveneens beschoten zijn geweest, geen nieuws had en er zelfs niet naar heeft geïnformeerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Het is niet aannemelijk dat verzoeker na het incident zelfs geen contact opneemt met zijn collega's om deze zaak te bespreken, het gaat immers om zijn broodwinning, te meer daar verzoeker pas 6 maanden (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 15) na het incident zijn woning in Irak heeft verlaten en hij dus voldoende tijd had om zich te informeren. Ook de verklaring die hij thans in het verzoekschrift aangeeft, met name het angstklimaat dat er in zijn wijk zou heersen, verhindert niet dat hij desbetreffend navraag doet. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker na een dergelijke ingrijpende gebeurtenis enkel naar de politie gaat om daar te verklaren dat hij belaagd is geweest en zich voor het overige van het hele gebeuren niets meer aantrekt en thuis verder in de zaak berust. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze ingrijpende gebeurtenis en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd, zoals de klacht bij de politie geen bewijswaarde hebben. Verzoekers werkzaamheden als tandarts worden niet betwist, waardoor de neergelegde badge en het diploma dan ook irrelevant zijn.

De talrijke artikelen en informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, per brief overmaakt en ter terechtzitting neerlegt omtrent de algemene situatie van artsen en academici in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op

ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zoals reeds gesteld kan gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen, hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad van 5 januari 2012) blijkt dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. De Raad is gelet op voormelde informatie van oordeel dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

De talrijke door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten zijnde de lijsten van incidenten van de website Iraq Body Count, een verslag van Human Rights Watch, een artikel van Amnesty International, documenten omtrent de veiligheidssituatie in Irak en de per brief van 26 december 2012 bezorgde documenten (verschenen in de periode april 2012- december 2012) met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad en elders in Irak doen net als de pagina uit "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq*" van 31 mei 2012, geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen opgenomen in de SRB. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikelen ondersteunen de vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd, doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen en toont evenmin een situatie van "open combat" of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds aan. Voormelde vaststellingen worden overigens bevestigd in de updates van de veiligheidssituatie in Irak die door de verwerende partij aan de verweernota werden toegevoegd.

2.6. In de mate verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt de Raad op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en alle asielaanvragen individueel worden behandeld.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF